

da so se raje zadrževali v kuhinji kot v veliki hiši, "saj je bil ta prostor vedno tako velik in hladen." Kot že rečeno, so ga leta 1986 namenili obiskovalcem turistične kmetije, s čimer so občasno družinsko bivanje v prostoru popolnoma opustili in prenesli na kuhinjo. Treba je priznati, da se čustvena nenavezanost na prostor čuti pri njegovi opremi, ki ne izžareva družinskega življenja, domačnosti, kar občutimo ob vstopu v mnoge druge pohorske domačije, pač pa daje predstavo gostilniškega prostora s "kmečkimi" elementi, npr. krušno pečjo, ki, kot vemo, postaja skorajda obvezen element

vsake nove gostilne, tudi primestne ali mestne, ki želi imeti nostalgичno-romantično vzdušje podeželskega prostora. Tako nastaja zmeden pretok in transformacija nekaterih elementov dediščine s podeželja v mesto in obratno.

Z raziskavo, ki je sicer na predstavljen način etnološko redko obravnavana, smo opozorili na možnosti vključevanja določenega področja dediščine, ki bi jo z etnološkega vidika morala turistična dejavnost na podeželju vsekakor upoštevati. S takšnim pristopom bi našo dediščino ne le uspešno ohranjali, ampak tudi avtentično prezentirali.

Mateja Habinc

MUZEJSKA POLETNA DELAVNICA CELJE '95

V Celju je od 2. do 7. julija potekala Muzejska poletna delavnica Celje '95, na kateri je sodelovalo deset dijakinj Gimnazije Celje-Center in I. Gimnazije Celje ter sedem študentk, in sicer štiri študentke zgodovine ter tri študentke etnologije. Mentorji in sodelavca delavnice, ki jo je organiziral Muzej novejšje zgodovine iz Celja, so bili zgodovinarji, sociologi in geografi iz omenjenega muzeja, Srednje tehniške šole Celje in Osrednje knjižnice Celje.

Delavnica je potekala v štirih skupinah, ki so obdelovale naslednje teme:

- Celjani - posamezniki kot vir za dokumentacijo življenja v Celju,
- Celjsko pokopališče Golovec - izdelava topografije,
- Prostorski razvoj mesta Celje skozi čas in
- Evidentiranje družabnih, prireditvenih in gostinskih prostorov v Celju.

Skupina, ki se je ukvarjala s prvo temo, je delala predvsem na terenu (z informatorji), pa tudi v celjskem arhivu in knjižnici, kot vse druge skupine.

V naslednji skupini so za celjsko pokopališče Golovec izdelali topografijo, kar pomeni, da so popisovali število, stanje, opremo grobov, izpisovali napise na nagrobnikih in iskali podatke o pokopališču po zgodovinskih virih.

Razvoj Celja skozi čas so raziskovali predvsem na terenu. Skupina je vsak dan prehodila, ocenila in pregledala določeno območje mesta, ob koncu delavnice pa izrisala karte urbanističnega razvoja Celja.

V skupini, ki je evidentirala družabne prireditvene in gostinske prostore v Celju, smo bile tri študentke etnologije in študentka zgodovine, vodila pa jo je mentorica Jasna Marinček, profesorica zgodovine in sociologije na Srednji tehniški šoli v Celju. Namen dela je bil ugotoviti, kateri so tisti objekti, ki izkazujejo kontinuiteto z obdobjem med obema svetovnjima vojnama, s pomočjo informatorjev - na podlagi Vprašalnic ETSEO¹ - pa določiti njihove današnje značilnosti

s poudarkom na primerjavi družabnega življenja nekoč (s pomočjo zgodovinskih virov) in danes. Ker smo preučevali vse objekte mestnega jedra (z izjemami!) in ker smo imeli le štiri delovne dni časa, smo lahko - nepopolno - izpeljali le prvi del naloge. Drugi del naloge je zaradi mentoričine obravnave problema kot dodatnega, popestritvenega in nenujnega s fotografijami notranjosti objektov in njihove "etnološke" opreme postal le zanimivost ob predstavitvi dela na tiskovni konferenci.

Zadnji dan delavnice so skupine na tiskovni konferenci predstavile način svojega dela in rezultate, vodja Muzejske poletne delavnice Celje '95, Marija Počivavšek iz Muzeja novejšje zgodovine Celje, pa je napovedala tudi izid zbornika, ki naj bi rezultate dela predstavil širši javnosti še letošnjo jesen.

Večina udeležencev Muzejske poletne delavnice Celje '95 pred Muzejem novejšje zgodovine v Celju. Fototeka Muzeja novejšje zgodovine Celje.

¹ Anka Novak in Janez Bogataj, Turizem. V: ETSEO. Vprašalnica 4. Ljubljana 1976, str. 61-91.